

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

138. szám.

Pest, augusztus 23. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethető csak a kiadónál ország-
ton Kunewaldor házában, vidéken a k. pos-
tahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Buda-
pesten házhordással 5 ft. Vidékre pos-
tán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr.
vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben,
s a hónap első napjától számítva 1 forint-
jával fogadjunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott
sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p.
fizettetik.

Pest aug. 23.

Az újjászületett hazának legszebb, s már
biztosnak hitt reménye a magyar hadsereg, az új-
divatu pecsovicsook kérelhetlen hidegsége által
leszállván a sir mélyébe, az oppositionnak más ten-
ni valója nem volt mint az örökre siratott halott-
nak fennmaradt puha darabkái a hazának meg-
menteni.

A tegnapi délelőtti valamint az esteli ülésben
a katonai törvény tárgyalása folytatott.

Teleki László indítványozta, hogy legalább
annyi történjék a hadügyben a nemzetiség javá-
ra, hogy a jelenleg szolgálatban levő katonai
tisztéken kívül ezután a magyar hadseregben
olyan tiszték, kik a magyar nyelvet nem bírják,
ne alkalmaztassanak.

A vidéki olvasó kíváncsi lehet rá circiter mit
szokott tenni a kamra akkor, midőn illy hazafiúi
indítvány tétetik.

Hát rákiáltja, hogy helyes. —

Azonban felkél helyéből valamelyik minis-
ter s az indítványt mellőzni kívánja.

És arra tizzerte nagyobb helyes harsog.

Ugy volt ma is: Mészáros Lázár, a schwarcz-
gelb patriarcha és Széchenyi István, az osztrák-
magyar házassági kötés consistorialis vinculi de-
fensora a hazafiúi kívánatok ezen legutolsó szal-
maszálának, mellyhez utolsó kétségbeesésünkben
hozzá kapkodtunk, teljes erejükből ellent állanak.

Ez így történt. Ez tény, a legszomorúbb
igazság. Annyi haszon azonban mégis van be-
lőle, hogy az ország megismerendi embereit, meg

fogja itélhetni, kiben mi lakik, kinek mi szívének
kitorúlhatlan, s legbensőbb ohajtása, mellyet az
adott alkalmakkor az ember el nem rejthet, el nem
titkolhat.

Hasztalan fogja itt a hadügyminister, és Szé-
chenyi mondani, hogy ők ellenzéseik által koránt
sem azt akarják, hogy a magyar hadsereghez
magyarul nem tudó német tiszték jöjjenek, igen
ezt ők is akarják, hanem még niacs itt az ideje,
hogy e határozat a tiszték között resensust fog
elődézni, hogy egy ilyen intézkedés egy bizo-
nyos helyen gyanut talál ébreszteni stb.

De az ilyen tortuosításoknak már lejárt ide-
je. Az efféle modort már Apponyiék rettenete-
sen kibányászták, bajos már abban valami újat,
eredetit feltalálni.

Azok is, mi a hazára, a nemzetiségre jó, ud-
vós és dicső lett volna, illy módot tudtak elmel-
lőzni.

Ezen urak nem is tennének okosan, ha azzal
fárasztanák magokat, hogy a dolog érdemére
nézve csófolatokba bocsátkozzanak, sokkal kön-
nyebb és kényelmesebb azt mondani a szabadelvű
pártnak. Nektek igazságotok van, mi is épen ezt
mondjuk, hanem most ez úttal hagyóok fel az ef-
félékkal.

Azért drágalátos ministereink efféle csókolni
való nyilatkozatait regisztráljuk be emlékezetünk
fekete könyvébe.

Vegyünk beőle tanúságot, s okuljunk, ha tu-
dunk.

Annyit előre mondhatunk, hogy az ország, ha
egy idő múlva rettenetesen meglepettetni nem
akar, jókor szoktassa magát, s készüljön el a leg-
gonoszabb hírek hallására... mert a törvény
végrehajtása azon emberekre levén bizva, kik
léptenként csatáztak azon oppositio ellen, melly
utolsó lehelletig a törvényhez, nemzetünkhöz illő
hozzáadványokat terjesztettek elő, előre láthatni,
mit teendnek e törvényből a kormány fejei.

Valamint a vita alatt utolsó erejükig igye-
keztek a szerkezetből mind azt kivetni, mi abban
nemzetiségünkre vonatkozott, úgy elvárhatjuk,
hogy a végrehajtásban minden előre nem látott
esetekben az lesz politikájok, hogy a svarcz-
gelbismusznak elsőséget adjanak.

Vegye az olvasó kezébe a törvényjavaslatot,
s vizsgálja meg, s azt fogja találni, hogy abban
nemzeti önállásunk s függetlenségünk egészen
be van temetve.

És ugyanezen törvény, melly a magyar, va-
lóban mérsékeltkivánságú oppositio előtt, a két-
ségbeesésig rossz, és gyalázatos, Mészáros Lázár
előtt rettenetes liberalis, valóságos elszakadás
Austriától. Mert hiszen, hogy ő csak annyit is el-

fogadott minden szaván kilátszott, rá nézve való-
ságos morális erőszak volt.

Mészáros Lázár derék magyar ember. De
minden deréksége és magyarsága ellenére régeb-
divatu vitéz biz ő kelme, mint sem felemelkedni
tudna azon ohajtások színvonaláig, mellyeket a
nemzet e perczen már elfoglalt.

Széchenyi? Batthyáni? ezek olygarchák.
Ezeknek még jobb ha salonjaikban tovább is ben
maradnak a csudálatosarczu idegen tiszték.
Ezeknek az tetszik leginkább, ha minél inkább
megkülönböztetik magokat a többi emberektől.
Külsőben, belsőben, ruhában, és izlésben.

A nagy uraknak igen tetszenek az idegen
tiszték — ezeknél nincs meg a latalner büz, s
ha ezek tovább is megmaradnak, a családnak sem
kell új társalgási nyelvet betanulni. . .

A ki az olygarchákban bizik, az a históriáról
azt sem tudja, mellyik fán terem.

Mi nem vagyunk gyűlölettel a magas aris-
tocratia ellen, de azt az egyet tudjuk, hogy ke-
zőkbe minden inkább oda való: csak a nép által
kivívott szabadság ügye nem.

E szentség az ő kezőkben rendesen el szokott
porlani.

Igy történt Milanóban. Egy ifju bátor nemzeti
párt kivívta a szabadságot s szétreposztá a meg-
gyalázó osztrák jármat.

A győzelem után más nap a hatalmat a régeb-
idők ugy nevezett nagy emberei vették kezőkbe,
és Lombardia újra elveszett.

Magyarország a jelen év tavaszán egy legne-
meshirányú mozgalmat tőn. A mozgalom kevés
napok alatt a széles hon rokonszenvétől lőn istá-
polva, oly annyira, hogy az országgyűlés, melly
addig, míg tudta, hogy határozatára az ördög
sem hallgat, a legliberalisabb volt akkor, midőn
a törvényhozásra elhatározó befolyást nyert
azonnal egy düledék lovagvárhoz kezde hason-
litani; ezen országgyűlés maga iránt minden ro-
konszenvet elvesztett.

És eljövének a ministerek, a régi kor ezen
nagy emberei. Befuródnak közéjük az olygar-
chák . . . és ime olvasó előttünk vannak a felsé-
gesiző gyümölcsök.

Olasz interventio. Jesuita nevelési rendsz er.
Fekete-sárga osztrákszellemű katonaság, melly-
nek ellenében a honvédsereg nem több, mint por
a táblabíró szemé közzé.

Valjjon más alakban nem ugyanoda vezette-
tünk-e a, hova Apponyiékkel mentünk volna?

Apponyi dohánymonopolium neve alatt akarta
a magyarral a státusadósságok részét elvállaltat-
ni. — Batthyániék egy más úton visznek minket
oda.

Apponyiék nyílt ellenség voltak. Az ország védelmi helyzetben tartotta magát, most pedig ámitjuk magunkat, s azt mondjuk parlamentarizmus kormányunk van.

Ellenségeink pedig nevetnek minket, de egyszerűen mind feltették magukban, hogy csak addig engednek minket itt bolondozni, míg az országgyűlésen csak azt tesszük, a mi az ő érdekekben van. —

Ha mást merünk tenni, mindjárt casus belli, mindjárt ránk izentetik, hogy egy ilyen és ilyen törvényt a király nem fogja megerősíteni.

Bolond volna a német, hogy bántana minket, ha mi saját költségünkön az ő érdekében cselekszünk. —

Kormányunk szűk úton vezet minket, hol a partok ágyúkkal vannak megrakva.

Visszalépés velök együtt nincs. Hallgatva és színelegve vezetnek minket tovább és tovább, kezeikkel szeméinket azonban, nehogy tovább lássunk, gondosan befogják.

Csak ha megbotlunk egy keményebb kösziklén, s feljajdulunk, akkor eresztik el hirtelen kezeiket, s köröttünk vadszikiákat, ágyúkat és rettenetes mélységeket látunk. . .

És mi halaványan kétségbe esve vakon rohannak tovább.

A kamra tagjai közül az első botránykónál már 36-an visszamaradtak — a másodiknál 86-an a harmadiknál 117. —

De a többség még mindig rohan —

És csak akkor fogja magát észrevenni, midőn háta megett az út el lesz zárva . . . s nagy szerencse lesz, ha ellenségeink jó kedve úgy hozandja magával, hogy megalkudhatunk — oda adjuk a had- és pénzügyet, elvállalunk egy részt a statusadósságokból.

Illyen uton rohan a többség.

A táblabirópárt, ezek a Döbrügi uraimék ma nagy kudarcot valloáltak.

A ház ma eltörölte a botbüntetést. — Dacára, hogy Mészáros és Széchenyi azt vérig védelmezték.

Tehát svarczgelb és bot — örvendj magyar, felséges embereket választál ki magadnak.

A lealázó és becstelenítő büntetés eltörlését Nyári Pál indítványozá, még tegnap az éjjeli ülésben — és már arra került a sor, hogy szavazzanak, a midőn egy pár fő embernek egy parlamenti stratégia jutott eszébe, hogy tudni illik a házat szélesszék el — és azonnal körül kullógnak azon botozó emberek denevérjeit, s mint kullancs a követekhez ragadván, azokat egyenként huzogatták ki a tereméből.

199 szavazat kellett volna, hogy a ház érvényes határozatot hozzon, és csak 197 volt, s megjegyzendő, hogy néhánynak csak a catalogus-olvasás alatt sikerült magát subducálnia.

Az elnök, nem tudjuk miért, az ülést a legirtózatosb phlegmával huzta halasztotta, kiáltott neki tegye fel a kérdést, de ő nem hallgatott senkire.

A mai ülésben a botozó Döbrügiek feltűrt ingujjakkal jöttek az ülésbe. A csarnokban a megrogzított ministerialisok égre földre esküdtek, hogy a botot eltörlőni lehellen.

És mi történik?

Batthyáni feláll, s Nyári módosítványát elfogadja. —

Ugy hallgatott az egész ministerialis párt, mintha megnémult volna.

Éljen a független lelkiismeret!

A „National“ a Moniteurnak Kossuth hírlapja mai számában közölt cikkét következő commentárral kíséri:

E cikkben a kormány szilárd kézzel vázolja eljárását, mellyet az olasz ügyben támasztott kérdések iránt követni szándékozik. Frankhon olly helyzetben van, miszerint nem félhet senkitől nem követel semmit senkitől, s épen azért érvényessé teheti befolyását, melly köztudomás szerint méltányos és részrehajlatlan.

A legyőzöttek becsmérélsének még csak gondolata is távol van tőlünk. Italia sokat bízott erejében. A nápolyi király szomorú győzelme Nápoly népén lényeges segélytől fosztá meg őt. A pápa rosszul gyámoltá a függetlenség nemes ügyét; és ha gondolatunkat egészen ki kell mondani, mi azt hiszük, miként egy forradalmi felkelés sorsa, király, vagy aristocratia kezében, mindig hibásan téteik le. A lengyel aristocraták 1831-ben nem használák fel a védelem minden forrásait, 1848-ban pedig Károly Albertnek érdekei sokkal bonyolultabbak voltak, mintsem hogy elég erélyvel vihette volna véghez egy forradalom megszabadításának dicső és bajos munkáját. —

Azonban hagyjuk a vesztés félt s vesszünk egy pillanatot a győzökre.

Hogyan? hát e gyalázatos győzelmet az olaszokon Bécsnek fellázadt népe, a magát szabad-elvűnek valló Magyarország, az elnyomatásán panaszkodó Cseh, s a Lengyel iránt mindig nemes sympathiával viseltetett Galliczia nyerték? Midőn otthon-egy régi uralkodása által szenvedhetlenné vált hatalom ellen küzdenek, másrészt pénzt és katonát áldoznak egy függetlenségnél egyebet nem kívánó nemzet eltiprására! Milanó s Velence felkelése egykoru Bécsével; s azon perczen, mellyben Olaszhon ki akará vonni magát a lothringi ház pálczája alól, ők vannak-e azon, hogy az erővel helyezze vissza utált hatalmát, s egyeztesse meg a belszabadságot a külmeghódítással!

Jó! legyen. Bécs visszafoglalja Milanót, Magyarhon eltiporja Velencét, Csehország ur lesz Lombardián! Mit nyertetek esztelenek! kik szabadságot akartok otthon, — s hogy azt másutt elnyomhassa — kormányotoknak eszközt nyújtottok. Győzve az olasz nemzetiség fölött látandjátok visszajönni azon nemes katonákat, kik olly szívesen védék a monarchia ügyét. Ámde szemben lesz veletek sikerre kevély kormányok, melly támaszkodva vakbűségű seregére, elhátározá visszavenni azt, mit ő engedményeknek nevez.

A reactio — ne ámitsátok magatokat — győzelmet veend épen úgy Bécsben, Prágában Pesten mint Milanóban. Nem sokára védhetitek magatokat s e gyászos siker veszélyek leend. Uralkodótok, udvarotok, s aristocratiaok nem vesztek el bátorságukat, s nem mondtak le visszanyerésüktől annak, mit tőlök elvettek. Szolgálván nagyokosan Italia ellen őket erősítetek, s magatokat gyengítetek. Ez Radeczky győzelmeinek tisztá eredménye.

Azonban ha szigorún meg kell rónunk az osztrák monarchia külön népfajait, hogy magukat egy nemzet lenyugdőzésének hitvány s véres diadalára eszközül használtatni engedék; — mit mondjunk Németországról, melly nem csak semmi sympathiákat nem mutat Olaszhon iránt, hanem még sajnálkozását nyilvánítja annak látásán, hogy a lombardvelencei tartományok magokat egyik szövetséges tagjának pálczája alól kivonák, és ezen igazán democrat és nyugoteuropai kérdést pusztán territorialis s személyi kérdéssé aljasítva a német színeket Milanóban s Velencében kívánta lobogtatni. Megszegni a bécsi alkukat a német egységre s ugyanazokat megtartani akarni Olaszhon meghódítására nézve: ez azon állás, mellyre a félig emancipált Némethon különös territorialis vágytól magát ragadni engedé. Jobbra balra, éjszakra délre kiterjeszté kezét s e rendkívüli ambitio befolyás alatt elhagyja valódi szerepét, a continens érdekét.

E szerep, ez érdek Némethon szoros egysülését kívánja Frankhonnal. E két nemzet döntené el az — Europa ezen viharos átmeneti házában fölmerülő — kérdéseket. Hanem erre szükség hogy Némethon is részrehajlatlan legyen, le kell mondania Schleswigról, Olaszhonról, mint Frankhon lemondott Savoya s Belgiumról. Szerencsére (s ez nevezetes jele a civilizatio szaladásának) a népek ma sokkal több nagydolgot vihetnek ki béke mint sem harcz által. Hogy az orosz, egy alig civilizált népuralkodásban s hadi tettekben tartsa dicsőségét, ez megfogható, hanem a német s francz nemzetekhez ez nem illik.

E két hon egyesült erővel békét parancsolna a száraz földnek. Miért engedé a német ezen franczokkal közös feladatának kezdeményozését az angolnak? Katonai eredményeket keresve figyelmét hódításra s térképi kiterjedésre fordítva uralkodóit szolgálja? erőt nevel a democrat szellem elnyomására. De a demokraták lesznek-e boldondjai tovább is ezen terjeszkedési agyremeknek? A közvélemény hatalmasabb s felvilágosodottabb lön Némethonban s Európában, mintsem hogy e tévelygés helyeslést nyerhetne. B—s.

Mákvirágok.

— Belügyministeri rendelet Mesopotamiában:

„Tekintve az ország súlyos körülményeit s azon általános szükségét, mellyet a honpolgárok bizalom dolgában szenvednek, rendelkezések tettem, miszerint a ministeriumnál levő bizalomtömegből 10 mázsa közárverés után áruba bocsátassék. Az érintett 10 mázsa a legjobb fajta nem könnyen penészedik, (bár nálunk márgen is ez tetesedni kezd) s egész a botoltatásig makacs; azon deputatiok, mellyek a ministeriumhoz bizalmat hozva, a nélkül maradtak, kéz alatt is kaphatják fontját per egy éljen vagy helyes vagy pártolom kiáltással. A fizetés rögtön történik, hitelesnek helye nem leend. Az árverés és leszállított ár csak a nemzeti gyűlés végeig fog tartani, mert — későbbre alkalmasint még szűkebb idők fogván előállani — az érintett cikkek gazdálkodni kell.

Fülere Bertalan
belügyminister.

— Másik rendelet 4 órával később.

Előbbi rendeletem a vidékre már pár napok előtt levő kibocsátva, a megrendelések egynehány óra óta annyira előzönlének, hogy a szüntelen érkező levelek felolvasására egy 12 tagból álló ideiglenes bureaut kellett felállítanom egy osztályfőnökkel, ki a címeket átnézze, nehogy tévedéspől, máshová intézett levelek bontassanak fel, és egy alstatus-titkárral, kinek ámbár semmi dolga sem leend ugyan, de azért 6000 forintot mégis eltehet, egyébiránt gondom leend őt képviselővé választatni, így legalább két részről fogja nyuzni az ország bőrét. Végül tudatni ki-

vánom a hatóságokkal, hogy magán rendelések által mind a 10 mázsa bizalom lefoglalva levén, a közárverésnek helye nem leend. Kinek bizalomra van szüksége, soll sich einen machen lassen.

Fülere Bertalan
belügyminister.

— Azt beszélik, hogy a kereskedelmi minister egy kakuk-ot tart, melytől minden reggel kérdf: „meddig leszek még minister?“ a kakuk azonban főrendi nyavalyában sinlik t. i. hallgat. Némelyek szerint a kakuk több visitákat kap, mint a felsőház.

— Közelebről a zugligetben voltunk. A respublicát éltetett czigányfiu „vesszen a respublica-t kiáltott. Ennek okautáni kérdészködésünkre a fiu elbeszéli, hogy jelszava megváltoztatására egy nagyszemöldü, s czigányul beszélő ur vette rá — egy ezüst huszassal.

— Mit csinálnak azon sok jobboldali pajtások, kik a fagyalda felé rohannak a ministerek után? kérdé Ügyetlen Sándor jobb-középi képviselő.

„Jégre vezetetik magokat“ felele röviden Darázs Jósi radical követ.

— Hitelt érdemlő egyénektől hallottuk, hogy egyik minister majd mindennap a városerdőbe jár, csak azért, hogy csolnakozván a tón, a viszhangnak kiálthassa: „jó estét kegyelmes uram! excellentiás kereskedelmi minister ur! i kisz die Händ cu: Excellenz! gudi Nacht!“

— A dunaparti cosmorámában többek állítása szerint igen érdekes dolgokat láthatni. Különös figyelemre méltónak lenni mondatik egy tájkép mozgó alakokkal. Egy szép kis völgy közepén látszik az első (!) felelős (?) független (??) magyar (???) ministerium (!!) ötvenkét — bizalommal tölt őriási tömlőken fetrongve. Kossuth egy maga 49 tömlőn terjeszkedik el, s ölében tartja Eötvöst, Klauzált, Mészárost, és Batthyánit, mint kiknek tömlő nem jutott; Széchényi az összes tömlők árnyékában nyugszik, s figyelemmel nézi a „Kelet népét“, mellynek majd minden lapjáról egy gombolyag veres fonalat fejt le, az érintett könyvet — így megtisztítva — mint Kossuth melletti védíratot szándékozván az olvasó közönségnek bemutatni; Eszterházi egy külügyi schvarczgelb angol bőrbő kötött tárczán lovagol, s denkt sich dabei was grosses; Szemere két szót syllabizal, az igent és nem-et, Deák öszvefont karokkal tekint a nagy világba, s fujja a logicát. Így ülnek együtt csendesen s nem veszik észre, hogy a tömlők mind inkább lohadnak; nem látják, hogy egyiket egy portio kófi cz égeti ki, másikat egy magány iskola nevendéke rugja meg, míg egy harmadikat egy otasz tör lyukasztja át. Ezt ők mind nem látják, kivéve tán Széchényit, ki néha foglalkozásáról gyanakodó pillanatokot vet szét, de csendesen marad, mintha gondolná magában: macht nichts, die andern werden mich auch nicht entbehren können, ich bleibe so wie so minister és Kovács Lajos az én jobb kezem.“ És így lohadnak a tömlők észrevétlenül alattok. Jobb oldalon számtalan üres szekerek távoznak; balról egy tömeg van, melly a tömlők repülő tartalmát vasrostával akarja megfogni s nem gondolja meg,

hogy sokkal jobb lenne azt finom sűrűfonatú pillehálóval fogni el. A háttérben látszik sz. Tamas körötte égő falvak, az előtérben egy fagyalda gondtalan arcokkal. Az egész kép alatt következő magyarázat olvasható: Auch eine schöne Gegend.

— Azt beszélik, hogy 29-én lejön a király. Jól teszi, tőle senki e jogát el nem veszi.

— Némelyek azt hiszik, hogy miután éjjeli ülések is tartatnak, a nemzeti gyűlés nem sokára szétoszlik. Csalatkoznak; az éjjeli ülések nem a sietség miatt tartatnak, hanem azért, mert vannak dolgok, mellyeket csak sötétben, vagy legalább homályban lehet elvégezni, hogy az ember pirulása ne láttassék. Így fűtyülnek be a magyar nemzetnek. —

— Azt is hallottuk, hogy a közelebbi ülésben a gyertyák minden szavazáskor el fognak oltatni. Ekkor lesz bezzeg némely ember elemében — sötétségben.

Csernátoni.

Teendőkink egyike külügyeinkben.

Az európai független nemzetek sorában méltó helyünket el nem foglalhatjuk mindaddig, míg külügyeink elrendezésére külhonban magában az előkészületek meg nem kísértetvén — politikai, kereskedelmi érdekeink ott is kellően képviselve nem lesznek. —

Ezen cél elérésére négy consulság felállítását tervezetlik, u. m. Havasalföldön kettő, Belgrádban egy — Konstantinápolyban egy.

Kétség kívül, mind kereskedelmi, mind politikai tekintetből legfontosabb ezek között a konstantinápolyi. — Kereskedelmiből, mert Konstantinápoly Európának és Angliának kulcsa, tengerpartunk és a dunai kikötők közti nagyon élénk kereskedésnek középpontja.

Fontosabb politikai szempontból. —

Általános nézetet fejtván ki, van-e ügy, melly Magyarországot közelebről érdekelné, mint a havasalföldi, és a déli szláv mozgalmak? Ezen két elem kifejlődése nagy elnyomatásától függ a török hatalomnak Európában további fenmaradhatása; függ Magyarország önállóságának függetlenségének szilárdítása.

A szultán a havasalföldieknek engedend — de orosz ármány által ezen kérdés napról napra komolyabb színt ölt magára, és ha minden körülmények nem esálnak, az orosz a törököt minden úton módon háborúba szeretné avatni, hogy így a zavarosban annál könnyebb legyen a halászat.

Stratfor Canning Konstantinápolyban iszolálva áll, mert szinte orosz ármány következtében Aupich mindedig megbízóleveleit a szultánnak át nem adhatta.

Főfeladat volna tehát az orosz befolyást mennyire lehet paralyalni, — mi eszközölhetendő, ha a porta arról győződik meg, hogy a mostani körülmények közti nincs oka félni az oroszról.

Az austriai internuntiusból e részben mi jót sem várhatunk. — Gróf Stürmernek a Metternich rendszer hajdan és most is hű követőjének kö-

szönheti Austria, hogy a dunai fejedelemségek ügyeibe egy csepp befolyása sincs.

A déli szlávok lázadása mutatja meg napnál világosabban, hogy minden a török kormánytól tett tiltakozások dacára Szervióból csoportosan tódulnak át a rablócsapatok. — Mi ennek oka? — Miért nem gátolja ezt a török tettelesen? — az, hogy háttérben mindig csak a moszkov gyámtól fél az, hogy az austriai követnek Konstantinápolyban semmi tekintélye, — az, hogy nem volt úgy sem politikai, sem kereskedelmi, sem iparos, mollyben az austriai, és ez által leginkább a magyar érdek Konstantinápolyban kellően lett volna képviselve.

És valóban, mit várhatunk oly képviselőtől, kitől az egész diplomatikai kar megszokta már a passiv állást, ki ha egyszerre erélyesen is akarna fellépni, kötve hiszem, hogy czélt érhessen.

De miként is várhatjuk, hogy az austriai követ, azon követ, ki az austriai ministeriumtól, azon ministeriumtól, mellynél szivtelenebb ellen-ségünk nincs — veszi utasítását — ki külügy-ministerünkkel közvetlen érintkezésben nincs, — ki már a martiusi napok után az otlevő magyarok petitioját egy neki visszatetsző kitétel miatt ő fenségéhez a nádorhoz felterjeszteni nem akarta, — ki őket annyira vitte, hogy igazságos kérsők nem teljesítése esetében, készebbek francia véd alá vetni magukat, ezt tulajdon aláír-sukkal is erősítvén — ki Magyarország függetlenségének elnyomatására czélzó — az austriai ministerium által, nem akarom mondani előmozdított; de miandenesetre elméleti ármánykodásait elleneinknek. Közömbösséggel nézi — és ez által közzelfoghatólag vesztünket akarja eszközölni; — szóval, kinek sem erélyességében, sem hazafiságában biznunk nem lehet — az oly képviselőtől mondom mit várhatunk?

Mindezeket fontolóra vevén és azon elvből indulva ki Salus reipublicae suprema lex esto legfőbb érdekünkben fekszik Törökországgal közvetlen diplomatikai érintkezésbe bocsátkozzanak. — A török kormányt arról kell meggyőzni, hogy érdekeink a szó leg-szorosabb értelmében ugyanazok. És biztosan hiszem, hogy ministeriumunk ezen reánk nézve, igen igen fontos tárgyat kellő figyelemre méltatván — a lehető leghamarább teend meg a kellő lépéseket.

Pest Augustus 20-án 1848.

Kiss László.

Szerkesztő!

Hallottam, hogy a hazánk védelmében sebesültek közül nem harczmezőn, hanem kórházban néhányan sebzési dermedés (tetanus traumaticus, Wundstarrkrampf) következtében elhaltak. Azért —

Bátor vagyok ön lapja által föl hívni orvobajtársaim figyelmét egy gyógyszerre, mellyről több évek előtt a budapesti orvosegyletben említést tevék.

Ez az Angustura spuria (Brucea antidysenteria, Br. ferruginea, Strychnos nux ro-

mica) héjjából készült festvény — Tinctura corticiæ angusturæ spuriae.

E festvényből én reggelként egy csöppet adtam negyednapig egy kanálnyi zilizgyökérfőzetben (Decoctum radiciæ altheae) s utána napközben ugyanezen főzetből melegen a betegnek annyit engedtem inni, mennyit undor nélkül akart.

Festvényem az elpárolgott borlél miatt sűrű volt (azért frissen készültből egynél több csöpp adható.)

Hatása negyedik nap a negyedik csöpp után mintegy villanyos rándulatokban mutatkozott.

Ekkor a főszerrel fölhaltam, a zilizfőzet itala maradt.

Erre a kórjelek (folytonos könnyítő izzadás s a test melegen tartása mellett) napról napra kevesbedtek; s legelőbb a nyak — és álkapczák merevenysége vagyis a meijjszorulás és szájszuk (trimus, Mundsperré) engedtek, később a végtagok izmaié.

Helyileg a sebre kerekmalývafőzet tópetnél fogva alkalmaztatott.

Ne utasítsa ön szerkesztő a főnebbi sorokat tudományos lapba! egyikért, mert olyat most ki sem olvas; másikért, mert örömebb fogják adni s venni fiatal barátink e gyógyszer elvtársak kezéből, mint a teketória utján.

Aztán nem fog-e ön örülni három év múlva ha csak egy élet lesz is mentve e közlés által? És az az egy, mint képviselő, végig kopogja majd a szószékre mentében mankójával a terem padolatát s fölemeli szavát a magyar hadsereg magyar ügyében.

Hej egy csöndes koppintása a mankónak nagyobb hang lesz árva homónkban, mint a szolgál majoritás örömrivalgása! Amazt a paloták, viskók falai putrik födele fogják viszhangozni. Ez a négy fal közt a galeriák szegélyéig sem birhatand fölvergődni.

Pesten Aug. 21-dikén 1848.

Pólya József.

H I R D E T É S E K.

(3—3)

Jószág bérbeadás.

Pest városához 1½ órányira helyezett 1200 hold szántóföld és kaszálóból álló egy tagú birtokrész, kényelmes úrilakkal, szükséges gazdasági épületekkel és belső telkekkel f. év Sz. Mihály napjától több évre haszonbérbe adandó — a haszonbéri feltételek Mihály Antal táblai ügyésznél megtekinthetők.

(3—3)

Budán a 7 választó-hercegnél egy 4 ülésű tiúkcsi, a legjobb állapotban, hozzá tartozóval együtt, és egy Neuticsáni eladandó. Tudakozódhatni utána, a fehérvári gyorsutazás kiadójánál.

Hajnövesztő-kenet.

Az igen kapóssá lett hajnövesztő kenet, melytől a szőke, ősz és veres haj, barkó, bajusz és szakál is szépen rövid idő alatt megfeketül, ismét újra készítve hapható: bálványutca 183. sz.

Dr. Malatides.

A kiadandó Int. M. O. terj. egyesület nyári közgyűlése az alapszabályok értelmében f. augusztus hónap 25-dik napján délelőtti 10 órakor fog tartani Pest vármegye teremében, melyre minden fészvényes tag és ügybarát szíves megjelenése kéretik.

Pilis Béla
ideigl. titkár.

(3—3)

Haszonbérbeadás.

Szentes város közönsége — nagy kun szent Márton, és Szelevényi határra benyúló 1110 holdból álló pusztáját egy tagba — a város közelében lévő 2272 holdból álló szent László pusztáján lévő derék majorsági épületeket 500 holddal — a többi részét 5 holdanként — végül Tési pusztában lévő 501 holdra menő birtokát két tagban e folyó évi szent Mihály hava 10-dik napján tartandó árverésen 3 évre kiadni szándékozván — a haszonbérleti kívánók egy hold után 30 pengő krajczár bánompénzzel ellátva az árverésre felkéretnek. —

(4—10)

Oszwald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész cikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccafé és aczélból.

Lószerszámra való borítványok alpaccából.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyítékből.

Czimerek, lőtakaró, csákó, és töltéstárczára való, ezüst és alpaccából.

Gyalog- vagy lovasságnak való töltéstárczák, kardszíjak.

Derékkötők, döf- és vágzsurony- hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden. Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Magyar közlekedési vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órakor.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Váczról Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar közlekedési vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.